

BEROEPS- BELANGEN



KWAKZALVERIJ.

In het tijdschrift „Tegen de Tuberculose” van October 1934 vinden wij een artikel getiteld „Maatregelen ter Bestrijding van Kwakzalverij” van de hand van Dr. *J. A. Putto*, geneeskundig adviseur van de Volksgezondheid te 's-Gravenhage, waaruit wij ons veroorloven het-volgende over te nemen:

„Naar aanleiding van het bovenstaande moge ik het volgende voor ons land mededeelen: Tal van couranten laten advertenties beoordeelen, door de vrijwillige contrôle-commissie en weigeren zelfstandig verschillende advertenties. Helaas, bij het napluizen van advertenties, zooals ondergeteekende geregeld doet, worden er nog maar al te veel ontdekt van onbevoegden, die zich aanbevelen, om ziekte te genezen als magnetiseur, helderziende, kristalkijker, etc. etc., welke advertenties blijkbaar aan de aandacht der administraties ontsnapt zijn, doch die spoedig daarop in handen zijn van de politieautoriteiten.

Artikel 3 van de *Wet regelende de uitoefening der geneeskunst* luidt: „Alleen de geneeskundige mag binnen de grenzen zijner bevoegdheid in het openbaar aankondigen, dat hij de geneeskunst uitoefent, of een titel voeren, die hem aan het publiek als geneeskundige aanwijst.”

Volgens arrest van den Hoogen Raad van 1 April 1901 W.7589 is onder „geneeskunst” tandheelkunde begrepen: volgens arrest van H.R. van 22 Mei 1905 W. 8227 is het voeren van een titel van homoeopaath door iemand die geen geneeskundige is, in strijd met art. 3.

Reeds nu zijn er tal van personen, die de vriendelijkheid hebben, aan de geneeskundige inspecteurs van de volksgezondheid couranten te zenden, reclamekaarten, mededeelingen omtrent borden aan de deur, waarop b.v. „magnetiseur”, „chiropractiker” staat vermeld; omtrent opgaven in telefoongidsen („geneeskundige”, „kruidendokter” e. d.).

Dergelijke zendingen worden ten hoogste gewaardeerd. Echter, althans voor mijn gebied treft mij dit nogal eens, laat men geen

uitknipsels zenden van een krant, doch een exemplaar van de krant zelf. Dan heeft men een bewijsstuk in handen, dat direct naar de politieautoriteiten kan worden gezonden.

Er zijn personen, die „anonym” mededeelingen doen, of kaarten zenden, die in de brievenbussen worden gestopt. Men wordt blijkbaar liever niet als getuige gehoord, of loopt althans niet gaarne de kans daartoe. Laat men dan bedenken, dat het gewenscht is, dat op de kaart even wordt vermeld in welke gemeente, in welke straat en op welken dag de kaart (etc.) in de bus werd gevonden. Daardoor wordt alles zeer vereenvoudigd.

De datum van verspreiding is steeds van beteekenis, omdat het kan zijn, dat reeds eerder een klacht behandeld werd en dan kan worden nagezien of een nieuw geval voorligt.

Het blad, waarin de advertentie staat, is van beteekenis, omdat de datum van het dag- of weekblad op het blad vermeld staat. Ook berichten omtrent borden aan de deur als boven bedoeld, zijn alleszins welkom. De politie zoekt de quaestie dan wel verder na. Daarbij komt wel eens aan het licht, dat een *onbevoegde samenwerkt* in eenigen vorm met een *arts*. Ook berichten hieromtrent zijn welkom, daar nagegaan kan worden, of de medische tuchtwet van toepassing kan zijn. Ook kan het zijn, dat samenwerking bestaat op foutieve wijze tusschen een tandarts en een onbevoegde, b.v. een tandtechnicus. Zij kunnen vallen onder de bepalingen der Wet van 2 Juli 1928 S. 222: „houdende nadere voorschriften ten aanzien van de uitoefening der geneeskunst”.

Art. 1 dezer wet luidt: Een geneeskundige, die zich schuldig maakte aan *handelingen, die het vertrouwen in den stand der geneeskundigen ondermijnen*, of aan nalatigheid, waardoor ernstige schade ontstond voor een persoon, te wiens behoefte hem genees-, heel- of verloskundige raad of bijstand gevraagd werd of aan wien hij dien raad of bijstand verleende, of die in de uitoefening van de geneeskunst blijk geeft van grove onkunde, kan, onverminderd zijn aansprakelijkheid ingevolge het Burgerlijk Wetboek of het Wetboek van Strafrecht, worden onderworpen aan een van de maatregelen vermeld in artikel 5. Voor tandartsen en vroedvrouwen geldt hetzelfde.

De maatregelen nu zijn:

- 1e. waarschuwing.
- 2e. berisping.
- 3e. oplegging van een geldboete van ten hoogste tweeduizend gulden.
- 4e. schorsing in de uitoefening van geneeskunst voor ten hoogste één jaar.

5e. ontzegging van de bevoegdheid, geneeskunst uit te oefenen.

Het is dus ten zeerste gewenscht, dat mededeelingen omtrent het samenwerken met onbevoegden als bovenbedoeld, den geneeskundigen inspecteurs, die een klacht bij het Medisch Tuchtcollege kunnen indienen, bereiken. Dikwijls kan tegen de kwakzalvers niet opgetreden worden, als de arts, (tandarts) hen dekt, doch de betreffende arts (tandarts) kan ter dege de nadeelige gevolgen ondervinden.

Het is niet afdoende, dat men nu en dan te hooren krijgt: ik erger me herhaaldelijk aan advertenties van kwakzalvers en van personen, die gedekt worden door een arts, doch het is noodig, dat men aan die ergernis uiting geeft, door den geneeskundigen inspecteur van de volksgezondheid van een en ander op de hoogte te brengen.

ZEGELS PLAKKEN.

Aan het einde van zijn ingezonden stuk over de omzetbelasting in het vorige nummer van dit tijdschrift stelde collega E. C. Smith de, door hem waarschijnlijk slechts rhetorisch bedoelde, vraag: „Wanneer worden we nu werknemers en zal er voor ons geplakt moeten worden?” Dit probleem is juist onlangs zeer actueel geworden en zal in de naaste toekomst vermoedelijk de gemoeieren in beweging brengen en wat stof doen opwaaien.

Er zijn namelijk al tandartsen-werknemers en er moet nù al voor ze geplakt worden. Ondergeteekende b.v. heeft de (twijfelachtige?) eer voorzien te zijn van een rentekaart — rentenummer 197569 van den Raad van Arbeid te Utrecht — en er moet voor hem geplakt worden.

Het geval zit zoo:

Tot 15 Augustus 1934 waren de assistenten aan het Tandheelkundig Instituut rijksambtenaren in tijdelijken dienst. Aangezien echter de assistenten niet vermeld zijn in het Bezoldigingsbesluit Burgerlijke Rijksambtenaren 1928, heeft de Minister van Onderwijs bepaald, dat de assistenten voortaan tewerkgesteld worden op arbeids-overeenkomst. Als arbeidscontractanten zijn de assistenten dus thans „gelijkgeschakeld” met de werkvrouwen, die den grond schrobben en de spoelbakken schoonhouden.

De tandartsen, assistenten aan het Tandheelkundig Instituut zijn dus arbeiders. Zij hooren, als zij nog geen 35 jaar bereikt hebben en niet meer dan f 2000.— verdienen, een rentekaart

te bezitten en er moet voor ze geplakt worden. De tandartsen-arbeiders zijn verplicht zich aan te melden bij den Raad van Arbeid. Verzuimt men zich aan te melden (en alle assistenten hebben dit verzuimd) dan stelt men zich bloot aan strafvervolging.

Verzekeringplichtig is volgens de invaliditeitswet 1913 ieder, die in loondienst werkzaam is. Verzekeringplichtig zijn dus ook tandartsen, die b.v. werken in een polikliniek tegen vaste vergoeding, in Den Haag b.v. in de „Denta”. De „Denta” moet voor deze werknemers zegels plakken. Deze groep van tandartsen valt ook onder de Ongevallenwet 1921 en onder de ziektewet 1913. De tandartsen-arbeiders behoeven zich voor deze wetten niet aan te melden. Door het feit, dat zij in loondienst zijn, zijn zij van rechtswege verzekerd.

Het bovenstaande als antwoord op de vraag van collega Smith en als waarschuwing voor collega's die onbekend zijn met de wet.

Tenslotte nog een uiterst bescheiden vraag aan het adres van de collega's, die onzen stand verreikt hebben met een codex van beroepsethiek: Doet iemand, die de positie van een arbeider aanvaardt geen afbreuk van de waardigheid van het beroep van tandarts?

EMIL FLAUMENHAFT.